

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

זמני השבת
בניסת השבת: 18:58
יציאת השבת: 19:56

עלון מס' 95
י"א אלול תש"ע
כי תצא

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"וְהָיָה אִם-לֹא זָרַפְתָּ בָּהּ, וְשִׁכַּחְתָּהּ לְנַפְשָׁהּ."
(דברים, כ"א, י"ד)

שסופך לשנואתה (רש"י)

ל"ח תם סופר" היתה בת צדקנית בשם גיטל שהיתה יפה מאוד. יום אחד, בלכתה ברחובה של עיר, עקב אחריה איש אחד להסתכל ביופיה ולמרות כל תחבולותיה להסתיר עצמה ממנו התאמץ האיש למלאות חפצו.

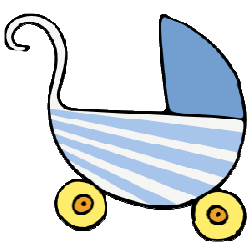
ומתפללת היא אל ה' שיסיר ממנה יופי זה שלא תהיה עוד מכשול לרבים...

לשמע מילים אלו התרגש והתפעל אביה הקדוש ואמר לה: "ברוכה את בתי לה'... היטבת אשר דברת ומאחר שכונתך לשם שמים גם אני אברך אותך למלאות את דבריך, ובעז"ה תלדי בן ותחת אשר מוותרת את על יופיך הגשמי, יתן לך ה' בן מאיר את עיני ישראל בתורתו וצדקתו..."

דבר זה מאוד הציק לה ובשובה לביתה שפכה מרת נפשה בתפילה ובתחנונים מתוך ספר תהילים שאביה היה רגיל להתפלל בו.

בבוא אביה הקדוש, ה"ח תם סופר" לביתו, מצאה עומדת בקרן זווית ובוכה ומתפללת ודמעתה על לחיה. השתומם על המראה ודרש ממנה שתספר לו על מה ולמה?

ענתה לו: "אמנם אני מחוננת בחן ויופי רב וזוהי מתנה מאת הבורא, אך מתנה זו הפכה לאבן נגף ולמוקש אשר על ידה חוטאים אנשים בהרהורי עבירה בהסתכלם עליה וגם היום אירע לה כן בלכתה בדרך..."

וכך היה. בימים ההם נחלתה בהריונה ואף כי חזרה לאיתנה בראשונה, אך פניה לא היו לה עוד כמקודם כי פנה הודה והדרה, ומהיריון זה נולד בנה הצדיק הגדול מן המחבר ר' עקיבא קורניצר זצ"ל.

~ מתוך קדושת החיים ~

אמר פעם הגרב"צ זיע"א, שאדם מברך בממוצע שתיים וחצי מליון ברכות בימי חייו (מאה ברכות ביום כפול 365 יום כפול 70 שנה). לאחר אריכות ימים ושנים יעשו סלקציה (ברירה) בנושא זה, ומתוך למעלה משתי מליון ברכות, שהם כמה קרונות רכבת, יישארו כדי שקית ניילון קטנה ברכות שהיו ממש לשם שמיים ובכוונה גדולה!!

"וְאַתָּה, עֵיף וְיָגַע; וְלֹא יֵרָא, אֱלֹהִים"
(דברים כה, יח)
יש אדם שלמת יגע הרבה בעבודת הבורא עד שנעשה עיף לאדם, ואף-על-פי-כן, אין בו יראת שלמים.
רבי זושא להאנפולו

"על-ידי ליצנות באים ייסורים"

~ ד' נחמן ~

"הַשֵּׁב תָּשִׁיב לוֹ אֶת הָעֶבֶט"
(דברים, כ"ד, י"ג)
מי שעושה מלבוש לעני, על ידי זה גזול מביזיונות.
ר נחמן מברסלב

דין און בקריאת שמע

פינת ההלכה

הרב דב ניסים עליע"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

מי שמת לו מת שהוא חייב להתאבל עליו, והיינו אביו או אמו, אחיו או אחותו, בנו או בתו, או אשתו, ועדיין לא נקבר, נקרא אונן. דין אונן שייך גם באשה שמת אחד משבעה קרוביה הנזכרים.

אונן פטור מכל המצוות שבתורה, ולכן אין האונן רשאי לברך ברכות השחר וברכות התורה, ואינו מתעטף בציצית ולא מניח תפילין, ואינו אומר פסוקי דזמרא וקריאת שמע וברכותיה, ואינו מתפלל תפילת עמידה. ומכיוון שפטור זה מכל המצוות, הוא לא רק כדי שיעסוק בצרכי המת, אלא גם מפני כבודו של המת, לכן אף אם יש כבר מי שיעסוק בצרכי המת, ואין מוטל עליו לקברו, כגון שאחיו נפטר ויש לו בנים שחייבים בקבורתו, או שאחותו הנשואה נפטרה שבעלה חייב בקבורתה, או שהמת בעיר אחרת מכל מקום פטור הוא מהמצוות ואינו רשאי להחמיר על עצמו.

ואפילו אם מסר את מתו לחברא קדישא על מנת שיטפלו בקבורתו, אין לו להחמיר ולברך. ומכל מקום המחמיר על עצמו וקורא קריאת שמע באופן זה שמסר את מתו לחברא קדישא, אין מוחין בידו. וכל זה דווקא בימות החול, אבל מי שמת לו מת בשבת או ביום טוב, או שקרבו נפטר ביום שישי וטרם נקבר, אינו נוהג דיני אנינות בשבת ויום טוב, כיוון שאי אפשר לעסוק בצרכי המת בזמנים אלו. ולכן חייב בכל המצוות כולן, ועליו לברך ולהתפלל כרגיל (לכן עדיף שיתפלל תפילת ערבית מבעוד יום קודם שתצא השבת).

מסופר שפעם אחת באו לסבא מנוברדוק, וביקשו ממנו שיתפלל לרפואת חולה במחלה קשה ב"מ. יעץ להם הרב ללכת לישיבה ולשכור שני תלמידים שיענו "אמן יהא שמיה רבה" בכל כוחם וכוונתם תהיה לזכותו של הרופא, ועל ידי זה יקרעו את גזר הדין מעליו כמבואר בגמרא.

אולם, בני המשפחה חזרו והפצירו שהם רוצים לזכות בברכת הצדיק. כששמע זאת הרב, פתח מיד בדברי תוכחה ואמר: "הרי כל אות

ואות מדברי רבותינו ז"ל היא אמת לאמיתה, ומדוע בעת צרה מחפשים סגולות שונות, ועושים כל מיני השתדלות בהוצאות כספים לאין ערוך, ולא מתחזקים בעצות שנתנו לנו חכמינו הקדושים! והם אמרו שעל ידי אמירת 'יהא שמיה רבה' בכל כוחו קורעים גזר דין, וכי יש ברכה והבטחה גדולה מזו לזכות לרפואה שלימה? אין זה אלא שחסר לאנשים באמונה אמיתית בדברי חכמים".

פעם ביקר רבינו החפץ חיים בעיירה לכוביץ, ואדם אחד פתח את פיו בדברים מגונים על הבריות. הוכיחו רבינו ונסה להשתיקו, אך הלה לא שם לב והמשיך בדברי הגנות. הצטער רבינו

ואמר: "בגלל דיבה רעה חותכים את הלשון". ואכן, באחד הימים חלה אותו האיש במחלה אנושה בפיו והיה צריך דחוף לנתח מיד את לשונו. (פה קדוש יז)

מעולם לא אחר ר' אלהי: לאפּיאן לַמְנָן. פְּעָמִים רַבּוֹת כְּאֶשֶׁר נִשְׁאַל בְּרַמְזֵי אֶת שְׁאֵלַת חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה:

בְּמָה הַיְאֻרְכָת יָמִים?
וּתְשׁוּבָתוֹ הֵיחָה,
כִּי כְּאֶשֶׁר אָדָם
בָּא לַמְנָן
בֵּין עֶשְׂרֵת הָרְאשׁוֹנִים,
הוּא זֹכֵה
לְאֲרִיכוֹת יָמִים.

מדרש רבה

התנא אומר:
"הוי מחשב הפסד
מצווה כנגד שכרה וכו"

איך אפשר לחשב
דבר שאתה לא יודע
את הערך שלו?

צריך כל אדם להתייחס באותה יראה ובאותה רצינות לכל מצווה בין אם קל לקיימה ובין אם קשה, המצווה הקלה ביותר- שילוח הקן, שכרה אריכות ימים והמצווה הקשה ביותר כיבוד אב ואם שכרה אריכות ימים, ללמדך שרק הקב"ה ישתבח שמו יודע חשיבותה של כל מצווה וכל פעולה שאדם עושה בעולמו.